

Skyline — Jungle

Přední česká taneční kapela vydává své sedmé řadové album. Samotný název Jungle jasně napovídá, že obsah je pěkně divoký — a to je jenom dobře! Kapela připravila na albu parádní žánrový mix, který reflektuje aktuální dění na hudební scéně a nebojí se opravdu ničeho. Skyline na albu pracovali dva a půl roku, a to opět ve vlastní produkci. Jungle — to je deset energických tanečních skladeb. O novém albu i aktuálním dění ve Skyline jsem si povídal s Radkem Burešem (zastupován OSA od 2004, v databázi má registrováno 70 hudebních děl) a Hiffim (zastupován OSA od 2004, v databázi má registrováno 156 hudebních děl).

ODPOVÍDÁ: RADEK BUREŠ, HIFFI

PŘIPRAVIL: PETR SOUKUP

Proč jste se rozhodli udělat album na téma džungle a kdo ho pro vás graficky zpracoval?

— RADEK: Není to tak, že by ta deska byla vyloženě o džungli, ten název má pro nás víc významů a to nás na něm baví.
— HIFFI: Grafiku vytvořil Vítek Škop, který dělal obal i minulé desky. On je podle mě hodně šikovný designér, má zajímavé nápady. Vytvořil celý grafický koncept toho alba.

Budete ten vizuál používat i při koncertech?

— HIFFI: Ano, myslím, že to použijeme v projekcích.
— RADEK: To momentálně řešíme.
— HIFFI: S tím vizuálem se dá hodně dobře pracovat.
— RADEK: Když Vítek slyšel, že se deska bude jmenovat Jungle, tak ho hned napadly ty africké masky, a nám se to líbilo. Jak říkal Hiffi, dá se s tím dělat spousta věcí. Je to hezky variabilní.
— HIFFI: On dokonce zkoumal všechny možné fotky domorodých kmenů a podle toho pak kreslil tuší na papír.

Začali jste vystupovat v roce 1998. Jaká byla v té době sestava oproti dnešku?

— RADEK: Z té sestavy, se kterou jsme jako Skyline odehráli v roce 1998 první koncert, jsme zůstali už jen my dva. Ostatní spoluhráči se postupně vyměňovali, až to vykristalizovalo

v tu současnou podobu. Ale ta už je poměrně dlouho stabilizovaná — „služebně“ nejmladší členkou je zpěvačka Marka, která je v kapele už osm let.

Někde na internetu jsem zahlédl sekci „bývalí členové“ a to jsem tedy koukal. Skupinou Skyline prošlo 23 členů?

— RADEK: Ano, i když ten seznam byl trochu vtip a napsali jsme tam i lidi, kteří prošli kapelou v úplných začátcích, často ještě před tím prvním koncertem. Byli to třeba kamarádi z gymplu, kteří ani neuměli na nic hrát. Když se kapela rozjela a začali jsme to brát víc vážně, bylo těch zásadních odchodů už mnohem méně.

Měli lidé, kteří se kolem vás pohybovali, vliv na hudební styl kapely? Protože mně se třeba líbí, že vaše kapela má proměnný hudební styl.

— HIFFI: Měli vliv v tom smyslu, že když přijde například vokalista, tak si melodii zpěvu vymýšlí sám. Tak v tomhle smyslu určitě.
— RADEK: Ale my jsme vždycky skládali dohromady, takže každý, kdo v kapele byl, na ni měl přirozený vliv. Ale nebylo to tak, že by někdo přišel a řekl: „Tak a teď to bude takhle.“ To ne, to jsme si vždycky trochu hlídali.

Foto: Tomáš Třeštlík

Máte tedy v kapele právo veta?

— RADEK: To zase ne. Spíš jsme ti, kteří přemýšlejí, kudy dál a tak. Jsme takový motor naší kapely, ale právo veta nemáme. U nás vždycky byla demokracie.

A jak to bylo v případě nové desky? To je taky kolektivní autorství?

— HIFFI: Vždycky je to kolektivní autorství. Jsme živá kapela, tak jsme zvyklí trávit hodně času na zkouškách a je to spolupráce. Ovšem teď jsme udělali tu změnu, že jsme i ve studiu při programování základů trávili více času společně.

Rapper Jacob si dělá svoje rapy sám včetně textů?

— RADEK: Co se týče textů, základ přinášá zpěváci, ale pak na něm pracujeme společně. A funguje to tak i s muzikou. Vždy máme základ k nějakému tracku, který nosí Hiffi nebo kytarista Marian, a potom ho doděláváme. Zpěváci vymýšlí vokály, dodělávají se živé věci a tak se ladí ten finální tvar. Ostatně proto jsme pod

autorství hudby i textů podepsáni vždy všichni.

— HIFFI: Postupem času a zkušenostmi ve studiu jsme přišli na to, že ty první nápady je potřeba co nejrychleji zachytit a moc neřešit detaily. Někdo řekne: „Zkus udělat to a to.“ Tak to rychle zkusíme vytvořit a nahrát. Pustíme si to — je to dobré, není to dobré. Je to hodně výsledek toho, že jsme za ty roky už velmi rychlí, co se týká práce s technikou ve studiu. Ty nejlepší nápady obvykle přicházejí po určité omezenou dobu, kdy se všichni dokážeme naplno soustředit. Když nejsi dost rychlý, tak ti to prostě uteče a je konec.

Jak vidíte nebo hodnotíte sami za sebe prostor v médiích pro vaši kapelu? Je stejný jako dříve, nebo stagnuje?

— RADEK: Z našeho pohledu je zájem o Skyline v médiích pořád víceméně stejný. Necítíme nějaké výkyvy nahoru nebo dolů. Samozřejmě je škoda, že teď třeba není v televizi nějaký pořad, kde by se hrálo živě, jako bývala Tečka páteční noci.

Obecně pozoruji, že teď je všechno mnohem rychlejší, třeba klasických rozhovorů jako tady, že se novinář sejde s kapelou, věnuje tomu víc času, je méně. Dneska je to hodně zrychlené, ve spoustě médií jenom prolétne tiskovka nebo se udělá e-mailový rychlorozhovor. Ale to si nestěžuji za kapelu, říkám to hlavně jako fanoušek hudby, že je mi líto, že nezůstává moc prostoru na hlubší články o domácích interpretech.

Pro mě jste hlavně zakotvení jako festivalová kapela, na kterých festivalech se letos objevíte?

— RADEK: Máme toho letos docela dost, což jsme rádi. Let It Roll, České hrady, Rock For Churchill, Grape na Slovensku, ale i pár menších, lokálních festivalů... Kompletní seznam je na: [Facebook.com/Skyline.Prague](https://www.facebook.com/Skyline.Prague).

A co klasické klubové koncerty?

— RADEK: K novému albu bude na podzim turné, zhruba 10 klubových koncertů. Plánujeme už nehrajeme tolik jako dříve, takže pro nás je vždycky hlavní festivalová sezona

Foto: Tomáš Třeštlík

a klubová turné se jedou jen, když je nová deska. K tomu pak samozřejmě občas nějaké nárazové koncerty.

A pojedete to sami, nebo s nějakou...

— RADEK: Asi sami. O tom jsme ještě nepřemýšleli. (smích)

— HIFFI: Většinou jezdíváme sami kvůli technické náročnosti, další kapela obnáší technické komplikace.

Uživate se jen hudbou?

— RADEK: Ne. (smích) I když třeba Hiffi se vlastně užíví.

— HIFFI: Tak to i Marian, kytarista, ale to je tím, že děláme spoustu dalších věcí. Reklamy, znělky, prostě všechno, co souvisí s muzikou. Já teď navíc začal vyučovat hudební produkci na Electronic Music Academy Prague.

Pouze autorství by vás neužívalo?

— HIFFI: Samotné autorství jen z kapely ne.

— RADEK: My máme autorství na celou kapelu, takže všechny příjmy dělíme pěti. Kdyby to bylo psané na jednoho člověka, bylo by

to zajímavější, ale takhle je to spíš takový bonus. Jenom kapelou se nikdo z nás neživí a já myslím, že to je v českých podmínkách celkem i zdravé. Aby pak člověk nemusel hrát za každou cenu a všude jen proto, aby uživil rodinu. Já třeba nesnáším, když se koncertům říká v muzikantské hantýrce kšeft, takže se snažíme, abychom to jako kšeft nikdy nebrali.

Radku, ty jsi na Expres FM jako hudební ředitel, jak dlouho tam pracuješ?

— RADEK: Já jsem na Expresu od roku 2010, dřív jsem pracoval jako hudební novinář. A musím říct, že mě to i po těch šesti letech pořád strašně baví, člověk musí být neustále ve střehu, co se týče nové hudby. Jinak my máme škálu zaměstnání v kapele celkem pestrou — Jacob je úspěšný fitness trenér, zpěvačka Marka zase pracuje jako vychovatelka v družině a vyloženě se v tom našla. — HIFFI: Dokonce kvůli tomu začala znova studovat.

Tak to bych do ní nikdy nešel. Ještě zpět k tomu novému albu, můžete ho trochu představit?

— RADEK: Jungle navazuje na naši předchozí desku Fairytapes. Nám se často stávalo, že jsme měli potřebu se novou deskou nějak vymezit vůči té předešlé, ale teď jsme zjistili, že se nám ta poslední deska líbí i s odstupem a že nechceme ten model předělat, ale rozvinout ho. Důležitou osobou, co se týče výsledného zvuku, pak byl i Matouš Godík, který obě alba míchal a jemuž jsme maximálně věřili. Je to borec.

— HIFFI: My jsme s minulou deskou byli hodně spokojeni, tak jsme říkali, že na ni navážeme. Že budeme opět hodně elektroničtí a taneční.

Máte ty časové periody skládání desek stejné, nebo byla někdy nějaká větší pauza?

— RADEK: Teď byl zrovna docela dlouhý rozestup, i když jsme začali včas. Chvilku trvá, než se člověk oklepe z toho stresu po vydání alba. Fairytapes jsme vydali v roce 2013 na jaře a na začátku roku 2014 jsme už začali připravovat Jungle. Hiffi dělal tracky a dema pojmenovával podle názvů měsíců, takže jsme měli Leden, Únor, Březen atd.,

ale nepočítali jsme s tím, že to za ten jeden rok nestihneme, takže pak už jsme měli dva Ledny, dva Únory...

— HIFFI: A pak jsme říkali: „Teď do února musíme dodělat ten Březen.“ (smích)

— RADEK: Nějak jsme se ztratili.

— HIFFI: Jo, začalo to vytvářet dost zmatek.

— RADEK: A pak třeba Srpen se úplně změnil, takže se z něj stal Listopad. (smích) Nakonec to trvalo dva a půl roku. To nás trochu překvapilo. Mysleli jsme si, že když víme, kudy chceme jít, tak že to bude strašně jednoduché. Ale jak už jsme starší, navíc je to naše sedmá deska, tak je člověk hodně sebekritický, a proto nám trvalo déle, než jsme se dobrali k nějakému finálnímu výsledku.

— HIFFI: Já mám špatnou zkušenost s něčím jako: „Dáme si pauzu, teď je člověk vysátý po desce.“ Mně se zdá, že to trochu funguje, já nevím, třeba jako ve sportu. Že člověk přestane trénovat a pak mu trvá, než se do toho zase dostane.

— RADEK: Tak můžeš jet klidně dál. (smích)

— HIFFI: (smích) Mně vždycky přijde, že po delší pauze mimo studio musím projít takovým kolečkem nesmyslů, než mi znova najedou ty správné postupy, o kterých za ty roky vím, že fungují.

Jaroslav Uhlíř říká, že absolutně nejlepší inspirací pro složení skladby je termín.

— RADEK: Jasně, tomu úplně rozumím.

Přijde mi, že je na tom hodně pravdy.

— RADEK: Rozhodně. My jsme to tentokrát chtěli zkusit bez termínu, že termín vydání určíme, až budeme vědět, že už jsme připravení, ale když už to vycházelo na tři roky po posledním albu, tak jsme si ten termín stejně museli dát a klasicky se stejně finišovalo ve stresu.

V jakých prostorách máte zkušebnu? To musí být asi něco hodně odhlučněného, ne?

— RADEK: V jedné pražské základce, hlučkovo ve sklepech.

— HIFFI: My zkusíme večer, takže v té škole už nikdo není a nikoho nerušíme.

Představuji si, že v devět ráno během testu z matiky, který je zásadní pro půlku třídy, do toho začnete řezat.

— RADEK: To máme zakázané.

OCEAN

TEXT: SKYLINE + HANKA 148

Love is as an ocean
Filling all the space in my head
I'm diving in this ocean
There's no going back to my land

Love is as an ocean
Always thrilling, never quite dead
I'm sailing on this ocean
Buried all my fears in the sand

I take all that follows up to my head
I take all tough pillows from under my head

Under my head

Now all is changing, but keeps its own peace
Now all is changing and all is released

And all the chances 'round are changing
and I'm taking one now

— HIFFI: Ale myslím, že jakákoliv třeba metalová kapela je hlučnější než my, když zkouší.

— RADEK: My hlavně zkusíme málo, jak nemáme ten čas.

— HIFFI: Náš nejhlasitější nástroj při zkoušení jsou živé bicí, takže jsme tak hlasití, jak jsou hlasité bicí.

Jsou nějaké české kapely, které vás baví?

— RADEK: Na začátku nás hodně ovlivnily kapely Ohm Square a Liquid Harmony, to byly v 90. letech vůdčí kapely elektronické scény a hodně jsme se od nich naučili. Co se

týče dnešních kapel, je jich celá řada, co mě baví. Tata Bojs, Vypsaná fixa, Bratři Orffové, líbí se mi sólovka Kláry Vytiskové, výborná je nová deska Midi Lidi.

— HIFFI: Mně se třeba líbili Vložte kočku, které jsem viděl po Prodigy.

Po Prodigy hráli Vložte kočku?

— HIFFI: Jo a to mě třeba úplně fascinovalo. Vydržel jsem na ně koukat hrozně dlouho. A vlastně jsem ani nevěděl, co to je. To se mi třeba líbilo.

— RADEK: Ještě The Prostitutes a Adrian T. Bell sólo, Luno, líbila se mi poslední deska projektu Skleník, ale mám rád třeba i Mňágu a Žďorp nebo Karla Plíhala.

Máte ještě ambice jezdit více za hranice?

— RADEK: No (smích), tak dřív jsme je měli větší. My jsme toho objeli dost za ty roky. Ono je strašně složité uspět venku a je to hodně o štěstí, které nás v tu správnou dobu asi nepotkalo, že by nás viděl někde nějaký zásadní člověk. A v dnešní době už je to hraní venku problém i logisticky, když členové kapely mají rodiny a malé děti. Není to tak, že bychom to vzdali, ale pochopili jsme, že fakt té muziky je všude tolik, že na české kapely nikde nikdo s otevřenou náručí rozhodně nečeká. Je dobré to zkoušet, ale šance na větší úspěch je opravdu velmi malá.

A můžete třeba připomenout nějaké místo venku, kde jste hráli a bylo to pro vás zásadní?

— RADEK: Velká zkušenost byl třeba maďarský Sziget, což je jeden z největších festivalů v Evropě. Hráli jsme i ve Státech, Anglii, ve Francii, Polsku, Nizozemsku, Portugalsku... A i když jsme venku vyloženě neprorazili, bylo příjemné zjistit, že naše hudba funguje i mezinárodně. Vždycky to bylo fajn. Třeba v New Yorku jsme hráli v rámci akce, kterou pořádá České centrum, přímo na ulici na Manhattanu. Docela jsme se toho báli, ale lidi se zastavovali, bavilo je to, chválili nám angličtinu, prodali jsme i dost CD a rozhodně jsme si nepřipadali jako pitomci. (smích)

Děkuji za rozhovor. ☺